Meditatie

Horen
„Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke”.
Johannes 17:1b
Wanneer de Heere Jezus spreekt tot zijn discipelen over Zijn Vader, zegt Hij nooit tot hen „onze Vader”, maar altijd „Mijn Vader” of „uw Vader”. Hij geeft daarmee te kennen dat Hij in een hogere relatie staat tot Zijn Vader dan Zijn discipelen. Hij was immers van nature Gods Zoon, van eeuwigheid uit Zijn Vader geboren. Wij daarentegen zijn door genade kinderen geworden, om Zijnentwil.

Deze benaming van Vader, hier door Christus gebruikt, kan ons leren hoe wij ons in een tijd van lijden moeten gedragen tegen onze hemelse Vader. Want gelijk de Heere Jezus nu tot de ure van Zijn lijden gekomen is, en toch nog God aanroept met deze vriendelijke naam „Vader”; zo moeten ook Gods uitverkoren kinderen, in de benauwdheid, God als hun Vader met een kinderlijke eerbiedigheid aanroepen. Zij moeten steunen op Zijn vaderlijke goedertierenheid.

Christus' ure is gekomen, ja een wonderlijke ure, die er van het begin van deze wereld nooit geweest is en ook nooit meer zal zijn. Een ure waarin de Zoon van God, de Schepper van hemel en aarde, een vreselijke tijd moet doorleven in Zijn lijden. Die ure, zegt Christus, is nu gekomen.

Deze leer is een troost voor al Gods kinderen. Wie moet nu nog twijfelen aan zijn zaligheid? God hoort de jonge raven als ze roepen. Zal Hij dan niet veel meer horen de stem van Zijn Zoon, Die met roepen en tranen hier bidt? Daarom zegt Christus in Johannes 11 vers 42: „Ik wist dat Gij Mij altijd hoort”.

Joh. Schuler predikant te Breda
(De biddende Christus, 1662)